

Numai stele, împrăștiate pe întuneric de parcă Creatorul a spart perbrizul propriei mașini și nu s-a oboșit să oprească să strângă cioburile.

Acesta este golful dintre universuri, înghețata adâncime a spațiului care nu conține decât ocazionala moleculă, câteva comete rătăcite și...

... Dar un cerc de negreală își schimbă subtil poziția, ochiul se adaptează pentru noua perspectivă, și ceea ce părușe înainte imensa întindere de, cumîizice, interstelar devine o lume în întuneric, ale cărei stele sunt luminile a ceea ce vom numi cu indulgență civilizație.

Deoarece, pe măsură ce se rostogolește alene, se va vedea că este Lumea Disc – plată, circulară, plimbată prin spațiu pe spinările a patru elefanți care, la rândul lor, se sprijină pe carapacea Marelui A'Tuin, singura țestoasă care va figura vreodată pe Diagrama Hertzsprung-Russel¹ o țestoasă cu ochi albicioși, lungă de zece mii de mile, garnisită cu gheața cometelor defuncte, împodobită cu cratere de meteoriți. Nimeni nu cunoaște motivul pentru toate astea, dar probabil că este cuantumul.

Multe ciudățenii se pot întâmpla pe spinarea unei astfel de țestoase.

Deja se întâmplă.

Stelele de dedesubt sunt focurile aprinse în deșert și luminile satelor izolate de pe crestele împădurite ale munților. Orașele sunt

¹ Diagrama Hertzsprung-Russel, sau diagrama luminozitate-temperatură, este esențială astronomilor deoarece permite observarea celor mai multe caracteristici ale corpurilor cerești. (n.tr.)

nebulos estompate, metropolele sunt vaste constelații; imensul oraș Ankh-Morpork, bunăoară, strălucește ca două galaxii în plină coliziune.

Dar aici, departe de marile centre populate, unde Marea Circulară întâlnește deșertul, se poate vedea o linie de foc albastru și rece. Flăcări la fel de înghețate ca sufletul Iadului se înalță la cer. O lumină fantomatică clipește deasupra deșertului.

Piramidele din antica vale a fluviului Djel își pâlpâie puterea în noapte.

Energia izvorâtă din vârfurile lor paracosmice ar putea să arunce lumină, în capitolele ce vor veni, asupra multor mistere: de ce țestoasele detestă filosofia, de ce prea multă religie este dăunătoare pentru capre, și care sunt, *de fapt*, îndatoririle slujnicilor.

Și, cu siguranță, vor arăta ce ar crede strămoșii noștri dacă ar fi în viață astăzi. Oamenii au speculat adesea pe această temă. Se întreabă: ar aproba oare societatea modernă, s-ar minuna de realizările din prezent? Ceea ce, evident, ratează un aspect fundamental. Dacă strămoșii noștri ar fi în viață astăzi, ceea ce ar zice de fapt ar fi: „De ce e așa întuneric aici?”

În răcoarea dimineții din valea fluviului, marele preot Dios își deschise ochii. Nu dormise în ultimele zile. Nu își mai amintea când dormise ultima dată. Somnul era prea apropiat de chestia cealaltă și, oricum, nu părea să îi trebuiască. Dacă se întindea un pic era de ajuns. Cel puțin, dacă se întindea *aici*. Otrăvurile oboselii se evaporau, la fel ca orice altceva. Pentru o vreme.

Pentru destulă vreme, oricum.

Își legănă picioarele de pe blocul de piatră din minuscula încăpăre. Aproape fără nici un imbold conștient din partea creierului, mâna sa dreaptă apucă toiaagul oficial ornat cu șerpi. Se opri pentru a mai trage o liniuță pe perete, se înfășură în robă și pași vioi prin culoarul în pantă până ieși la lumina soarelui, cuvintele Invocației Noului Soare aliniindu-se deja în mintea lui. Noaptea fusese uitată, ziua era în desfășurare. Erau multe sfaturi atente și sugestii de dat, iar Dios exista numai pentru a servi.

Dios nu avea cel mai ciudat dormitor din lume. Doar că era cel mai ciudat dormitor din care cineva ieșise vreodată.

Și soarele străbătea cerul.

Mulți s-au întrebat de ce. Unii cred că este împins de un ~~scarabeu~~ gigant. La capitolul explicații aceasta este oarecum deficiară din punct de vedere tehnic și mai are neajunsul suplimentar că, așa cum anumite circumstanțe s-ar putea să dovedească, este potențial corectă.

Soarele apuse fără să i se întâmple nimic deosebit de neplăcut¹, iar razele sale molcome intrară întâmplător printr-o fereastră din Ankh-Morpork și se reflectară într-o oglindă.

Era o oglindă mare cât tot peretele. Toți asasinii aveau oglinzi ca tot peretele în camerele lor, pentru că oricine s-ar fi simțit extrem de insultat dacă ar fi fost omorât de cineva prost îmbrăcat.

Teppic se privi cu un ochi critic. Costumul îl costase ultimul bănuț, și era foarte bine dotat la capitolul mătase neagră. Șoptea atunci când se mișca. Era foarte bun.

Cel puțin, migrena dispărea. Îl chinuise toată ziua; nu dorea în nici un chip să-și înceapă examenul cât încă mai vedea pete mov în fața ochilor.

Ofț, deschise cutia neagră și scoase inelele, pe care și le puse pe degete. O altă cutie conținea un set de cuțite din oțel Klatcian, cu lamele înnegrite cu ulei de lampă. Diverse obiecte subversive și complicate fură extrase din pungi de catifea și vârate în buzunare. Două *tlinga* de aruncat cu lame lungi fură introduse în tecile din cizme. O funie subțire din mătase cu o ancoră la capăt fu înfășurată în jurul taliei, peste cămașa de zale. O sarbacană fu atașată de șnurul ei și apoi atârnată pe spinare, sub mantie; Teppic mai băgă în buzunar un container mic și subțire, plin de săgețele diverse cu vârfurile protejate cu minuscule dopuri de plută și cu inscripții în relief pe margini pentru o selectare facilă în întuneric.

Strânse din pleoape, verifică lama floretei și atârână cingătoarea pe umărul drept, pentru a contrabalansa geanta cu plumbii pentru praștie. Apoi își aminti și deschise sertarul pentru șosete de unde luă o arbaletă-pistol, o sticlută cu ulei, un sul cu șperacle și, după

¹ Ca, de exemplu, să fie îngropat în nisip și inoculat cu ouă de scarabeu. (n.a.)

ce se mai gândi, un pumnal scurt, o cutie cu spini din fier și un set de boxuri din bronz.

Teppic își ridică pălăria și îi verifică bordura în căutarea lațului de oțel. Apoi și-o așează șmecherește pe cap, se privi cu satisfacție în oglindă o ultimă dată, se întoarse pe călcăie și, foarte încet, se prăbuși la podea.

Era plină vară în Ankh-Morpork. De fapt, era mai mult decât plină. Dădea pe-afară.

Marele rău fusese redus la o emanație incandescentă între Ankh, orașul cu adrese dezirabile, și Morpork pe malul opus. Morporkul nu avea adrese dezirabile. Morporkul era înfrățit cu o groapă cu gudron. Nu se puteau face multe pentru a transforma Morporkul într-un loc mai rău. Un impact direct cu un meteorit, spre exemplu, ar fi reprezentat o înobilare.

Cea mai mare parte a albiei râului era o crustă ca un fagure de noroi crăpat. Soarele părea un gong de aramă ținut de cer. Arșița care secase râul prăjia orașul în timpul zilei și îl cocea noaptea, răducind lemnării seculare și transformând tradiționalul noroi al străzilor în praf migrator.

Era o climă atipică pentru Ankh-Morpork, care prefera să fie un oraș al cețurilor și ploilor, al umezelii și frigului. Zăcea gâfâind pe câmpia crocantă ca un broscu pe o vatră. Și chiar și acum, aproape de miezul nopții, arșița era doborâtoare și înfășura străzile ca o catifea înflăcărată, pârjolind aerul și lăsându-l fără suflu.

Sus, în fațada de nord a Breslei Asasinilor, se auzi un clinchet și o fereastră se deschise în afară.

Teppic, care se descotorosise fără tragere de inimă de unele din armele mai grele, trase adânc în piept o gură de aer fierbinte.

Asta era.

Aceasta era *noaptea*.

Se spunea că aveai șanse juma-juma, dacă nu îl nimereai ca examinator pe bătrânul Mericet, în care caz ai fi putut la fel de bine să-ți tai singur gâtul de la bun început.

Teppic îl avusese pe Mericet la Strategie și Teoria Otrăvurilor în fiecare joi după-amiază, și nu se înțelesese bine cu el. Căminele zumzăiau cu zvonuri despre Mericet, numărul omorurilor, tehnica

... Zdrobise toate recordurile pe vremea lui. Se spunea că îl ucisese până și pe Patricianul Ankh-Morporkului. Nu pe cel actual. Pe unul dintre cei defuncți.

Poate avea să fie Nivor, grăsanul acela vesel și gurmand care preda Capcane și Trape în fiecare marți. Teppic era bun la capcane și se înțelegea bine cu profesorul. Sau ar fi putut fi Konti di Yoyo, care preda Limbi Moderne și Muzică. Teppic nu avea talent la nici unele, dar Konti era un entuziast al clădirilor și îi plăcea pe băieții care îi împărțeau pasiunea de a atârna într-o mână, mult deasupra străzilor.

Își trecu un picior peste pervaz și își derulă funia cu ancoră. Agăță burlanul de la etajul superior și se furișă prin fereastră. Nici un asasin nu folosea vreodată scările.

Pentru a stabili continuitatea cu evenimentele ulterioare, acesta ar putea fi un moment bun pentru a dezvălui faptul că cel mai mare matematician din întreaga istorie a Lumii Disc stătea întins și lua cina.

Este interesant de reținut că, datorită particularităților speciei acestui matematician, ceea ce mânca la cină era, de fapt, prânzul său.

Gongurile împrăștiate prin Ankh-Morpork anunțau miezul nopții atunci când Teppic se furișă de-a lungul parapetului la patru etaje deasupra Străzii Filigranului, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

În lumina crepusculară a apusului se putea distinge conturul unei siluete. Teppic se opri în dreptul unei gargui respingătoare deosebit pentru a-și evalua opțiunile.

Zvonuri de dormitor demne de luat în seamă spuneau că dacă își înhuma examinatorul înainte de examen, trecea în mod automat. Extrase un cuțit de aruncat Numărul Trei din teaca de pe coapsă și îl cântări în mână, gânditor. Bineînțeles, orice tentativă, orice mișcare fătășă care eșua atrăgea după sine picarea examenului și pierderea de privilegii¹.

¹ Cel de a respira, pentru început (n.a.)

Silueta era absolut nemișcată. Ochii lui Teppic măturară labirintul de coșuri, gargui, punți, guri de aerisire și scări care alcătuiau peisajul acoperișurilor orașului.

„Așa, gândi. Țasta e un soi de manechin. Se așteaptă să-l atac, ceea ce înseamnă că mă urmărește de altundeva.

Oare pot să-l gădesc? Nu.

Pe de altă parte, poate se vrea să cred că e un manechin. Dacă nu cumva s-a gândit și la asta...”

Se surprinse bătând darabana cu degetele pe gargaie și se muștră. Cum ar fi rațional să acționeze în acest moment?

Un grup de bețiți se împletici printr-o oază de lumină, în strada de foarte dedesubt.

Teppic introduse cuțitul în teacă și se ridică.

– Domnule, sunt aici.

O voce seacă, de lângă urechea lui, spuse de-abia auzit:

– Foarte bine.

Teppic își ținu privirea drept înainte. Mericet apărură în fața lui, ștergându-și praful cenușiu de pe fața osoasă. Extrase o bucată de țevă din gură și o aruncă, apoi scoase un carnețel dintr-un buzunar al hainei. Era echipat complet, chiar și pe arșița asta. Mericet era genul de om care putea să înghețe și într-un vulcan.

– Aha, spuse el cu o voce care exprima dezaprobare, Domnul Teppic. Măi, măi.

– Este o noapte minunată, să trăiți, spuse Teppic.

Examinatorul îi aruncă o privire rece, care sugera că remarcile despre starea vremii atrăgeau în mod automat o bilă neagră, și notă ceva în carnețel.

– Vom începe cu niște întrebări.

– Cum doriți, să trăiți.

– Care este lungimea maximă permisă pentru un cuțit de aruncat?

Teppic închise ochii. Își petrecuse toată săptămâna anterioară citind numai din *Cordă*, iar acum putea revede pagina, plutind ademenitor în fața pleoapelor sale – nu te întreabă niciodată despre lungimi și greutate, spuneau studenții, știutori, se așteaptă să dai pe-afară de câte știi despre lungimi și greutate, și distanțe de aruncare, dar niciodată...

Teroarea crudă îi scurtcircuită creierul și îi trase șuturi în memorie până când aceasta demară. Pagina se focaliză.

– „Lungimea maximă a unui cuțit de aruncat este de zece degete sau douăsprezece pe vreme umedă”, recită el. „Distanța de aruncare este...”

– Numerele trei otrăvuri recunoscute pentru administrare prin ureche.

Se iscă un mic vânticel, dar nu avu nici un efect de răcorire; tot ce reuși fu să mute arșița dintr-o parte în alta.

– Să trăiți, gheba-viespii, ciuperca Achiorion purpurie și Macigaiul, să trăiți, oferi Teppic, pe fază:

– De ce nu spimă? Sări cu gura Mericet, alunecos ca un șarpe.

Teppic rămase cu gura căscată. Se strădui să evite privirea sfredelitoare.

– S-să trăiți, spima nu este o otrăvă, să trăiți, reuși într-un final. Este un antidot extrem de rar pentru anumite veninuri de șarpe, care se obține – se calmă un pic, mai sigur de el; toate acele ore în care răsfoise absent dicționare dădeau roade în sfârșit – se obține din ficatul manguste-balon, care...

– Care este semnificația acestui semn? Întrebă Mericet.

– ... Se găsește numai în... vocea lui Teppic se stinse.

Se chiorî la runa complexă de pe cartonașul din mâna lui Mericet, apoi își aținti din nou privirea drept în față, pe lângă urechea profesorului.

– Nu am nici cea mai vagă idee, să trăiți.

La limita auzului i se păru ca distinge șoapta unei răsuflări ușurate, minuscula sămânță a unui icnet de satisfacție.

– Dar, dacă ar fi cu cealaltă parte în sus, să trăiți, ar fi semnul hoților pentru „Câini gălăgioși în casă”.

Preț de o clipă liniștea fu absolută. Apoi, chiar în dreptul umărului său, vocea bătrânului asasin rosti:

– Lațul de funie este permis pentru toate categoriile?

– Să trăiți, regulile prevăd numai trei întrebări, protestă Teppic.

– Aha. Și Țasta îți este răspunsul, așa-i?

– Să trăiți, nu, să trăiți. Era numai o observație, să trăiți. Să trăiți, răspunsul pe care îl căutați este că toate categoriile pot purta

lațul de funie, dar numai asasinii de gradul trei îl pot folosi ca una dintre cele trei opțiuni, să trăiți.

– Ești sigur?

– Să trăiți.

– Nu ai vrea să te mai gândești?

Vocea examinatorului ar fi putut unge osia unui car.

– Să trăiți, nu, să trăiți.

– Foarte bine.

Teppic se relaxă. Spatele tunicii i se lipise de spinare, rece de la transpirație.

– Acum, vreau să te îndrepti în ritmul tău spre strada Librarilor, ținând cont de toate semnele și așa mai departe, spuse Mericet pe un ton egal. Te voi aștepta în camera de sub turnul cu gong de la intersecția cu Aleea Cenzorului. Și... ia asta, te rog.

Îi înmână lui Teppic un plic.

Teppic îi oferi o chitanță. Apoi Mericet păși într-o umbră de lângă un horn și dispăru.

Și cu asta ceremonia se încheie.

Teppic trase aer în piept de câteva ori și apoi răsturnă conținutul plicului în palmă. Era o obligațiune a Breslei în valoare de zece mii de dolari Ankh-Morporkezi, emisă pentru „Purtător“. Era un document impresionant, însemnat cu sigiliul Breslei care înfățișa crucea dublă¹ și pumnalul cu glugă.

Ei bine, de-acum nu mai exista cale de întoarcere. Acceptase banii. Fie avea să supraviețuiască, în care caz urma, bineînțeles, să doneze banii fondului pentru văduve și orfani al Breslei, fie documentul avea să fie recuperat de pe cadavrul lui. Obligațiunea era cam șifonată, dar nu găsi pe ea pete de sânge.

Își verifică pumnalele, își aranjă cingătoarea, aruncă o privire înapoi și o porni în pas lejer.

Măcar aici avea un pic de noroc. Era un lucru știut printre studenți că existau numai o jumătate de duzină de trasee folosite pentru examene, și nopțile de vară erau însuflețite de tineri care atacau acoperișurile, turnurile, streșinile și burlanele orașului.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. *Double cross* înseamnă „cruce dublă“, *to double-cross* înseamnă „a înșela“. (n.tr.)

Escaladarea clădirilor era un sport oficial și extrem de competitiv în cadrul Breslei; era una dintre puținele activități la care Teppic era sigur că excela – fusese căpitanul echipei care învinsese Casa Scorpionilor în finala Jocului Zidurilor. Iar acesta era unul dintre traseele ușoare.

Sări cu grație peste marginea acoperișului, ateriză pe muchia altuia, alergă ușor pe deasupra clădirii adormite, apoi pe țiglele sălii de gimnastică a Asociației Tinerilor Domni Cultiști-Reformați-ai-Singeriului-Zeu-Bel-Șamharoth, trecu în pas săltat peste panta cenzurii, escaladă un zid de patru metri fără să încetinească, și făcu o tumbă până pe acoperișul plat al Templului lui Io cel Orb.

O lună plină, portocalie, stătea agățată deasupra orizontului. Aici sus era o briză adevărată, nu prea puternică, dar înviorătoare ca un duș rece după arșiță. Acceleră, bucurându-se de răcoare, și decolă cu precizie de pe muchia acoperișului înspre scândura îngustă care ducea spre Aleea Capacului de Tinichea.

Scândură pe care cineva, în ciuda oricărei probabilități, o înfăurase.

În momente ca acesta, toată viața ți se derulează prin fața ochilor...

Mătușa plânse, un gest mai degrabă teatral în opinia lui Teppic, pentru că bătrâna doamnă era dură ca talpa unui hipopotam. Tatăl lui arboră o atitudine riguroasă și demnă, străduindu-se să-și amintească s-o mențină, și încercă să-și elibereze mintea de imagini ademenitoare cu fazele și pești. Servitorii erau alinați de-a lungul holului de la baza scării principale, slujnicele de-o parte, eunucii și majordomii de cealaltă. Femeile se înclinau pe măsură ce trecea el, creând un efect mai degrabă plăcut de val sinuos pe care cel mai mare matematician de pe Disc, dacă n-ar fi fost prea ocupat în acel moment să fie mânat cu un băț și cu multe urlete de către un omuleț înveșmântat în ceea ce părea a fi o cămașă de noapte, mai mult ca sigur că l-ar fi apreciat.

– Dar, spuse mătușa suflându-și nasul, este un meșteșug, la urma urmei.

Tatăl lui Teppic o mângâie pe mână, încurajator: